

N:o 165.

Af herr **P. P. Waldenström**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
angående förändrade föreskrifter rörande förvaltningen
af omyndiges egendom.

Vid 1894 års riksdag väckte jag en motion angående nödvändigheten att bereda de omyndige större trygghet för bevarandet af den dem tillhöriga egendom, som staten öfverlemnar i förmyndares vård. Min motion blef då af lagutskottet afstyrkt och sedan af Riksdagen afslagen. Det oakadt dristar jag att äfven nu påkalla Riksdagens uppmärksamhet för denna sak, som synes mig vara af så stor vikt, att den icke bör lemnas å sido, förrän den blifvit på fullt tillfredsställande sätt ordnad. »Man kan icke», har en gång en justitieombudsman yttrat i sin berättelse till Riksdagen år 1881, »man kan icke utan bekymmer tänka på de omyndiges ställning, och man kan icke blifva overksam i en angelägenhet, hvilken så nära rör alla och så djupt ingriper i familjelifvet som denna om de omyndiges rätt och förvaltningen af deras egendom.»

Hufvudfelet i vår sedan gammalt gällande lagstiftning angående förmynderskap är den stora magt att disponera omyndigs egendom, som tillkommer förmyndare, en magt, som — utom hvad angår fast egendom, hvilken han icke utan domstols tillstånd kan sälja eller med gäld belasta — kan sägas vara oinskränkt. Efter upprepade motioner i Riksdagen och upprepade påpekningar af justitieombudsmannen aflät Riksdagen en skrifvelse till Kongl. Maj:t den 13 maj 1869, hvori den uttalade, att en offentlig myndighet borde inrättas, »till hvilken förmyndare hade att aflemna myndlingarnes penningtillgångar antingen kontant eller i sådana värdepapper, som af samma myndighet kunde godkännas». Denna myndighet, som kallades nämnd, och som skulle »tillsättas för hvarje domkrets eller

annat lämpligt område», skulle det åligga att förvalta medlen samt till förmyndarne för deras myndlingars räkning på bestämda terminer utbetala den upplupna räntan. Sedan Kongl. Maj:t funderat på denna skrifvelse i sju och ett halft år, förklarade han den 19 november 1876, att Riksdagens skrifvelse icke kunde till någon åtgärd föranleda. Orsaken dertill var emellertid säkerligen icke den, att då gällande lagstiftning ansågs tillfredsställande, utan att, såsom justitieministern redan den 12 mars 1870 hade förklarat i Andra Kammaren, sammansättningen af den föreslagna nämnden förutsatte »en allmänanda och ett kommunallif», som »ännu icke allestädes voro tillräckligt utvecklade» för att man skulle utan fara kunna lemna omyndiges medel åt »en af kommunen vald nämnd, som svårigen kunde åläggas någon af lag bestämd ovilkorlig ansvarighet».

År 1881 bragte justitieombudsmannen saken åter på tal. Han förordade en lagstiftning efter mönstret af den norska »Lov av 28:de sept. 1857», enligt hvilken omyndiges medel administreras under offentlig kontroll. Riksdagen accepterade icke detta förslag, men skref emellertid till Kongl. Maj:t den 19 april 1881 med anhållan om förslag till bestämmelser, som mera än de dåvarande kunde bereda trygghet för förvaltningen af omyndiges medel, ehvad det kunde ske genom ändring i 1861 års förordning med »bibehållande af dess hufvudbestämmelser» eller genom förvaltningens byggande på »andra grunder». Till svar derpå anförde justitieministern i statsrådet den 17 juli 1882, att man »åtminstone för närvarande» icke torde kunna komma längre än till en revision af förordningen den 24 september 1861. Emellertid erkände han »vigten af de skäl, som blifvit anförda för en längre gående förändring» samt stälde i utsigt möjligheten af »en successiv öfvergång till en ännu mer betryggande ordning».

Resultatet inskränkte sig emellertid till lag angående tillsyn af förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884, genom hvilken man visserligen försökte bättre ordna tillsynen, men lemnade hufvudfrågan på samma punkt som förr. Förmyndares magt att förvalta sin myndlings egendom kvarstår lika oinskränkt som förr. Och tillsynen är i verkligheten mycket mer sken än sanning. Förmyndaren skall inför af kommunerna utsedda »godemän» »afgifva räkning öfver allt, hvad han har om händer, med uppgift af den säkerhet, mot hvilken den omyndiges reda penningar äro utsatta.» Han behöfver icke *uppvisa* denna säkerhet eller *förete* myndlingens värdehandlingar, derest icke godemännen särskildt begära det. Det kan gå åratals, innan detta sker, ja, i vissa fall sker det aldrig. Godemännen äro ofta försynta och vilja icke antyda något mistroende mot förmyndaren genom att begära att få se dem. Men äfven

om de en gång om året se dem, så kunna handlingarna då vara för tillfället anskaffade samt redan nästa dag åter stå ute såsom säkerhet för förmyndarens egna affärsförbindelser. På detta sätt mister den ena myndlingen här, den andra der, hvad deras föräldrar, ofta under mycken försakelse för egen del, med svett och möda samlat för sina barns uppfostran.

Med rätta sade justitieombudsmannen i sin embetsberättelse till 1881 års riksdag: »Det är just den hufvudsakliga bristen i den rättsanstalt, som genom 1861 års förordning skulle bringas till verksamhet, utvecklas och stadgas, att den nemligen icke förmår att bereda säkerhet för bevarandet af de omyndiges tillgångar i reda penningar, fordringsbevis och andra värdepapper».

»En hvar, som gjort sig förtrogen med äldre tiders lagstiftning i detta ämne och känner den sorgfällighet, med hvilken förmyndares pligter emot de omyndige voro utstakade och öfvervakade, samt den försigtighet och omtanke, som först egnades åt bevarande af de omyndiges medel för förskingring och förstöring genom förmyndares försumlighet eller oredlighet — hvilken omvårdnad kortast och kraftigast fann sitt uttryck i den bekanta satsen: »ej må barnagods eller penningar sjunka eller brinna» — och sedan, när en förmånsrättsordning i lagen infördes, satte de omyndiges rätt framför deras, som för sina fordringar hade inteckning i förmyndarens fasta egendom, måste förvånas, att i vår tid sist berörda rätt med ett penndrag kunnat beröfvas de omyndige, utan annat vederlag än den säkerhet, som 1861 års förordning erbjuder.» Tyvärr ega dessa ord sin fulla tillämpning än i dag. 1884 års lag lemna icke den omyndige större säkerhet än 1861 års förordning.

Nu kan invändas, att lagen förordnar, att om godemännen anse nödigt, att förmyndare lemna inteckning eller annan säkerhet för myndlings medel, så ega de att anmäla det för rätten, som sedan efter förmyndarens hörande förordnar, såsom nödigt och skäligt pröfvas (§ 11). Men då kan det vara för sent. Hans egendom kan då vara så intecknad, att en inteckning derutöfver icke ens är värd så mycket som det papper, hvarpå den är skriven, och den stämpel, hvarmed den är belagd. Och att prestera annan säkerhet lär väl ej bli lätt, sedan hans ställning blifvit så tvifvelaktig, att godemännen ansett sig böra taga detta steg. När myndlingen sedan skall hafva ut sitt, finnes litet eller intet att taga, och ingen är, som ersätter honom hans förlust eller delar den med honom. Han får bära den ensam. Staten, domstolen, godemännen äro utan allt ansvar. Jag känner till en händelse, der förmyndaren hade spekulerat med sin myndlings penningar. Hade det lyckats, så hade han gjort sig en god förtjenst. Nu misslyckades det, och vid redogörelsen för sitt förmynder-

skap lemnade han den myndig blifne nära 120 tusen kronor i fullkomligt värdelösa värdepapper. Förmyndaren var fullkomligt insolvent; en rättgång hade endast åstadkommit skandal inom en förnäm familj utan ett öres vinst för den andre. Och så fick saken i all tysthet passera. Och i tyst sorg begrafvas nog de flesta händelser af detta slag.

I ett i Upsala universitets årsskrift 1883 infördt vetenskapligt arbete med titel: »Om tillsynen å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom samt om förmyndarekamrar enligt svensk rätt» har den nuvarande justitieombudsmannen med stor grundlighet behandlat denna fråga. Och han slutar sin framställning med följande ord:

»Vill samhället, hvilket måste vara dess oefftergiftiga pligt, gifva de myndige en fullkomlig trygghet att få behålla sina egodelar, är det nödvändigt, att detsamma ikläder sig *skyldighet att svara för de förluster, som vid förvaltningen kunna uppkomma*. Förbinder sig samhället, vare sig staten eller kommunen, till en sådan ansvarighet, lärer väl deraf med nödvändighet följa, att staten eller kommunen också öfvertager sjelfva förvaltningen, hvadan tanken att råda bot emot bristerna endast genom skärpta kontroller får öfvergifvas. Frågan blir då denna: bör staten eller bör kommunen förvalta den omyndiges egendom och garantera densamma? Vi tro det vara riktigast, att *staten* sjelf åtager sig denna sak. Vore det endast fråga om förvaltning, kunde kommunen måhända vara lämplig att ombesörja denna; men om med förvaltningen måste förenas ansvarsskyldighet, blir bördan för tung att skäligen kunna läggas på vare sig de större eller de mindre kommunerna, hvilka måste anses mindre egnade att hvar inom sitt område ansvara för möjliga förluster än staten att bära alla riskerna för hela riket.»

»Man må ej emot ett statens öfvertagande af ifrågavarande förvaltning och ansvarsskyldighet invända, att staten derigenom skulle ådraga sig alltför känbara utgifter. Den summa, hvarför staten hade att ansvara, blefve visserligen mycket stor, men sjelfva förvaltningen borde naturligtvis så ordnas, att de omyndige finge bära kostnaderna därför, och ej heller skulle statens garanti medföra några utgifter, om det, likaledes på de omyndiges bekostnad, bildades en reservfond, hvilken borde kunna blifva nog stor att betäcka äfven de mest utomordentliga förluster. Genom dessa åtgärder vederfores de omyndige ingen orättvisa: kostnaderna för förvaltningen af sin egendom borde de naturligtvis, liksom alla andra, sjelfva bära, och till kostnaderna för en god förvaltning måste räknas jemväl de nödiga tillskotten till en reservfond. Ej heller skulle dessa kostnader blifva särdeles betungande för de omyndige. Visserligen är det antagligt, att desse ej kunde påräkna fullt så hög ränta å sina medel, som de nu i

allmänhet åtnjuta; men sådant vore ju i sin ordning, enär säkerheten för medlen nu ej kan sägas vara fullgod, men densamma, om staten öfvertog förvaltningen och iklädde sig ansvaret, blefve den bästa möjliga.»

»Danmark gifver ett exempel på genomförandet i detalj af dessa grundsatser. Vi vilja ej inlåta oss på den frågan, huruvida med lagstiftningen i detta land till förebild en central, för hela riket (möjligen med undantag af vissa nordliga delar) gemensam förmyndarekammare i hufvudstaden lämpligen kunde inrättas och förses med filialkontor i orterna hos dertill egnade embetsmyndigheter eller penninginrättningar, eller om möjligen flera förmyndarekamrar blefve af nöden. Dermed vare huru som helst. Hufvudvigten ligger deruppå, att *staten* tager förvaltningen i sin hand, och att *staten* i sammanhang dermed ikläder sig skyldighet att svara för de förluster, som kunna uppkomma. Förr än man kommit derhän, tro vi ej, att frågan fått sin rätta lösning.»

Det torde bli svårt att jäfva dessa ord. Och det lär väl icke heller vara nödvändigt att antaga, att det »*ännu icke*», som justitieministern uttalade i Andra Kammaren den 12 mars 1870, och det »*åtminstone icke för närvarande*», som han uttalade i statsrådet den 17 juli 1882, måste räcka till dagarnes ände. Det torde år 1899 kunna ändras till ett »*nu, just nu*».

På grund af dessa skäl tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, det ville Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag om sådant ordnande af förvaltningen af omyndiges tillgångar i värdehandlingar, kontanter och annan lös egendom, att den under statens ansvar anförtröts åt af staten utsedda förvaltningsorgan.

Stockholm den 28 januari 1899.

P. Waldenström.